

Bokros Péter kiállításának megnyitója

Tisztelt jelenlévők!

Nem lenne Bokros Péterhez illő, ha most elkezdenék itt beszélni a dolgokról, helyette inkább megpróbálom csinálni a dolgokat, még pedig önökkel együtt.

Kezdjük egy kedves kis játékkal. Arra kérném a hölgyeket, hogy nyújtsa mindenki oda a bal kezét egy úrnak, fiúnak, azaz alkossunk párokat. A párok álljanak körbe. Most fogjuk meg egymás kezét, záródjon be a kör. A gyerekeket pedig arra kérném, álljanak háttal a körnek, ne lássák ami itt benn történik.

Az lesz a feladatunk, hogy minél jobban megnehezítsük a gyerekek dolgát, nekik ugyanis az lesz a dolguk, hogy ezt a kört itt visszaállítsák. A kezeinket nem engedhetjük el, úgy kell minél jobban összefonódnunk, összegubancolódnunk. Egyetlen technikai tanács: lábbal jól bele kell állni a helyzetekbe, ne kezdjünk el egymásra dőlni. Kezdjük.

A gyerekek úgy bogoznak ki bennünket, hogy nem szedhetik szét a kezeinket.

Kedves kis játék, szelíd, rejtett erotikával. A testek egymáshoz simulnak, de ott a felmentés, hogy mindez csak ügyességi játék.

Játsszuk el most még egyszer a játékot, kissé más szabályok szerint.

A gyerekek különböző színű fonalakkal összekötik az összefogott kezeket. Ha ez nehézkes, nem kötik meg a fonalat, csak rátekerik a két kézre, és a végét jó hosszan lelógva hagyják.

Az összebogozódás után összekötik a fonalvégeket, minden színt valami mással, így a gubanc már visszafejthetetlen.

Mégis megpróbálják visszafejteni, közben felszólítva a játékosokat, hogy segítsenek nekik.

Hát ilyen játékok mentek az országban annak idején, amikor én először találkoztam Péterrel.

A legelső tiszta emlékem az, hogy valami helybeli amatőr kiállításra készülve bizonytalanul mutogatom a képeimet, amiket ő elintéz egy legyintéssel:

- Hát, mester, nem az a nagy durranás! A tanítás neked jobban megy. Igaza volt, maradtam a tanításnál.

Első didaktikus sorozataimat épp ő fényképezte diára. Ő vezetett be a posztavantgard gyakorlatába.

Aztán a jászberényi előadás, ahol a gyanútlan tanítóképzősök hirtelen szembesültek azzal, hogy miféle világban élnek. Nem történtek nagy dolgok, amikor bejöttek megbélyegezték őket a kezükön, ide-oda kellett menniük, ha mondták nekik, láttak egy csirkevágást, egy megkötözött, betömött szájú embert, akit néha kivittek és verés hangjai szűrődtek be, aztán voltak mindenféle zenék, zörejek, madzagokra kiakasztott újságpapírok. Ma ez nem volna semmi másról, mint magáról a dologról, amit megjelenít, akkor a világunkról szólt.

Ma Péter nem rendez előadásokat, képei pedig...

Innen már szabadon beszéltem a képekről, utólag lejegyeztem, de elkallódott.